

JEEСУKSEN OMAT MAAILMASSA

Joh. 17:11-17

11. Minä en ole enää maailmassa, mutta he ovat maailmassa, ja minä tulen sinun luoksesi. Pyhä Isä, varjele heidät nimessäsi, jonka olet minulle antanut, että he olisivat yhtä niin kuin mekin.

12. Kun minä olin heidän kanssaan, minä varjelin heitä sinun nimessäsi, jonka olet antanut minulle. Minä suojelin heitä, eikä heistä joutunut kadotetuksi kukaan muu kuin se kadotuksen lapsi, että kirjoitus kävisi toteen.

13. Nyt minä tulen sinun luoksesi ja puhun tätä maailmassa, että heillä olisi minun iloni täydellisenä heissä itsessään.

14. Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niin kuin minäkään en ole maailmasta.

15. En pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahasta.

16. He eivät ole maailmasta, kuten minäkään en ole maailmasta.

17. Puhit häidät totuudessa. Sinun sanasi on totuus.

Ilo Jumalan luomisteoista

Kevät on jälleen taittanut talven selän. Jumalan luomakunta, linnut ja kevätpurot laulavat ylistystä Luojalleen. Kukkasipulit ja koivunsiilmut odottavat, milloin ne saavat yhtyä tuohon Jumalan ylistäjien kuoroon. Ei ole siis ihme, jos Herran tuntevat lapset ja aikuiset alkavat ylistää kaiken antajaa ja ylläpitäjää, iankaikkista ja kaikkivaltiasta Isää. Jeesus piti lasten ylistystä niin tärkeänä, että Hän sanoi sitä toppuutteleville: "Elleivät nämä ylistäisi, Jumala panisi kivet ylistämään minua!"

Ilo ja rakkauden huoli

Kristityllä on siis kaikki syy iloita vappuna Jumalan luomisteoista. Kristityllä on lupa ja oikeus iloita myös mahdollisuudesta opiskella ja työn tekemisen ilosta - jotka molemmat ovat Jumalan lahjoja, eivät enää tänä lamavappuna itsestäänselvyyksiä. Herran suurta lahjaa on myös se, että uskovakin saa rakastua, löytää seurustelukumppanin ja elämäntoverin, mennä naimisiin ja rakentaa kodin Herran kasvojen edessä. Iloa näistä Jumalan lahjoista ei Herran omilta saa riistää myöskään se, että hän ei voi olla murehtimatta sitä pimeyttä ja pinnallisuutta, mitä tämän maailman ilonpitoon erityisesti myös vappuna liittyy. Aito ilo Jumalan teoista ja rakkauden huoli kanssaihmisistä mahtuvat samaan sydämeen, jos siellä asuu myös Jeesus Kristus.

Kristityn syvin ilo

Mutta sunnuntaimme aihe "Taivaan kansalaisena maailmassa" kertoo uskovan kristityn sellaisesta ilosta, josta maailma ei tiedä mitään. Siitä ilosta Pietari kirjoittaa:

"Jeesusta Kristusta te rakastatte, vaikka ette ole häntä nähneet, häneen te uskotte, vaikka ette häntä nyt näe, ja te riemuitsette sanoin kuvaamattoman, kirkastuneen ilon vallassa, sillä te saavutatte uskon päämäärän, sielujen pelastuksen." (1 Piet 1:8-9)

Jano rakastavaa sydäntä kohti

Maailman ilonpito kertoo siitä sanoinkuvaamattoman voimakkaasta elämänjanosta, joka jokaisella ihmisellä on. Ihminen etsii rakastavaa sydäntä, jonka yhteydessä voisi löytää onnen, ilon ja turvapaikan. Pysyvää iloa eivät nimittäin koskaan kykene antamaan hetken kestävätkin sinänsä hyvätkään kokemukset. Hyvien harrastusten, työn ja

virikkeiden parissa saatu ilo katoaa ja saattaa jättää sydämen yhtä tyhjäksi ja masentuneeksi kuin alkoholin, huumeiden tai uususkonnollisten kokemusten keskeltä iloa etsivätkin. Sydän ei tyydy.

Se rakastava sydän, se prinssi tai prinsessa, jota "Kauniiden ja rohkeiden" valveunimaailmassa etsitään ei näytä löytyvän mistään. Ihminen tajuaa, että syvin ilo puuttuu, mutta ei löydä sitä mistään eikä kenestäkään. Kukaan ihminen ei näet viime kädessä kykene tyydyttämään ihmisen loputonta rakkaudenjanoa.

Syy ihmisen pohjattomaan rakkaudenjanoon on siinä, että hänet luotiin alun perin elämään Jumalan rakkauden elämän virrassa. Synnin tähden Jumalasta erossa ihminen on rakkauden suhteen kuin kala kuivalla maalla. Mikään ei kykene Jumalan rakkauden virtaa korvaamaan. Vain paluu Jumalan yhteyteen tuo sydämen tyydyttävän ilon.

Paluu elämän lähteelle

Paluu Jumalan luo voi tapahtua vain yhdellä tavalla. Ihmisen on tunnustettava ja hylättävä oma väärä tiensä, pyydettyä syntejään anteeksi ja otettava vastaan Jeesuksen Golgatan ristillä ja Ylösnousemuksen voitolla valmistama pelastus. Kaikki synty pyyhitään silloin pois ja uusi elämän virta pääsee virtaamaan sydämeen. Päivittäisellä parannuksella tämä elämän yhteys pidetään yllä.

Ilon olemus rukousyhteys Jeesuksen kautta Isään

Ihmissuhteiden tasolla ilo on "kahvikuppi", jonka molemmin puolin istuu ihminen. He keskustelevat ja kokevat, että "tuohan ymmärtää minua ja minä häntä". Ilo on sydämen jakamista toisen kanssa. Ilon vastakohta on yksinäisyys, missä kukaan ei ymmärrä. Kun ihminen lähtee kaljapullon äärellä etsimään iloa, tavoite sinänsä on oikea, mutta keino väärä ja lopputulos surkea.

Kukaan ihminen ei voi, vaikka haluaisikin, kaikkein syvintään toiselle ihmiselle jakaa. Ei edes rakastetulleen tai puolisolleen. Vain Herra Jeesus Kristus kykenee meitä täydellisesti ymmärtämään. Siksi syvimmitään ilon salaisuus on rukous. Siinä ihminen saa avata koko sydämensä Herralle ja Herra avaa omansa rukoilijalle. Henkilökohtainen sydämen yhteys Jeesuksen kanssa onkin onnen ehto numero yksi.

Jeesuksen rukous

Päivämme teksti on kappale Jeesuksen rukousta, Hänen ja Isän sydämen yhteyttä. Rukousyhteys Isään oli ja on Jeesuksen ilo ja riemu. Mutta Jeesus sanoo tekstissämme: "Puhun tämän, kun vielä olen maailmassa, jotta minun iloni täyttäisi heidät."

Kuopion Dok

Kuopiossa olen seurannut alussa pienen, mutta nyt aika moista vauhtia kasvavan nuorten joukon elämää. He aloittivat raamattupiirin, josta on kehkeytynyt dynaamisen opetuslapseuden kasvuryhmä, niin kuin he itseään nimittävät. En ole vain iloinnut siitä, että nuoret ovat täysin oma-aloitteisesti lähteneet liikkeelle kertomaan ilouutista Jeesuksesta tovereilleen. Vielä suurempi on iloni ollut, kun olen nähnyt heidän riemuitsevat ja iloitsevat kasvonsa tunnin tai parin mittaisen rukoukokouksen jälkeen. Mikä saa nuo nuoret viipymään niin pitkään rukouksessa? Meillehän viiden minuutin

rukous tuntuu usein maratoonirukoukselta. Salaisuus on yksinkertainen. Nuoret riemuitsevat Herran läsnäolosta. He ovat saaneet maistaa, jotain Ylösnoukseen läsnäolon ihanaudesta. Heille ilo ei ole vain hetken tunnekokemus, vaan suunnattoman suuri ja turvallinen ja rakastava Jeesus ja Isä koko ajan heidän vierellään ja heidän kanssaan.

Miten selvittää maailman pahuuden keskellä?

Mutta noiden suurelta osin vasta uskoon tulleiden nuorten intoa katsellessani on tietysti aina silloin tällöin miettinyt, miten he jaksavat tämän maailman myrskyissä jatkossa. Jeesuksen esirukous heidän puolestaan antaa minulle kuitenkin toivon. Jeesus rukoilee Isää itseään varjelemaan omiaan. Tämä varjelus on yksi uskovan pysyvän ilon perusteita. Minun ja Sinun varjeltumisesi ei ole meidän omassa varassamme. Uskomme varmuus lepää siinä, että vaikka maailma monelle tavalla houkuttelee, viettelee ja vastustaa uskovia, Isän käsi on niin suuri, että Hän kykenee saamaan päätökseen sen hyvän työn, jonka Hän on pelastamissaan aloittanut.

Jumalan varjelus

Jumalan varjelus ei tarkoita sitä, että Jumala varjelisi omansa onnettomuuksilta, sairauksilta, vaikeuksilta ja vastoinkäymisiltä. Päin vastoin niitä Herra on jopa luvannut seuraajilleen. Varjeluksessa on kysymys paljon suuremmasta.

Herra varjelee omiansa yhteyden itseensä ja toisiinsa

Herra huolehtii siitä, että Hänen omansa säilyttävät yhteyden. Kysymys ei ole samaa katsantokantaa tai mielipidesuuntaa edustavien ryhmittymän yhdessä pysymisestä. Uskovien yhteys perustuu siihen, että kukin heistä kuuluu jäsenenä samaan Kristus-ruumiiseen. Isä varjelee siksi omiaan tässä elämän yhteydessä ja sitä kautta myös keskinäisessä yhteydessä. Kysymys on maailmanlaajan Jumalan seurakunnan yhteydestä, joka on uskontunnustuksemme eräs uskonkohta. Vain Isä kykenee pitämään sitä yllä. Mutta toisaalta juuri siksi uskovien keskinäisen yhteyden tulee olla Herran omien ilon ja huolen aihe. Heidän tulee olla Jumalan työtovereita tässä pahassa maailmassa niin, että uskovien yhteyden esteitä käsitellään oikein.

Jumalan rauha varjelee

Mutta Jumalan varjelus koskee myös yksityisen uskovan suhdetta Herraan. Sillä on selkeä sisältö:

"Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva *teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.*" (Fil. 4:6-7)

Uskova kristitty ei kykene omaa sydäntään, omia ajatuksiaan ja tunteitaan itse hallitsemaan. Hän tietää sen itse oikein hyvin. Mutta Jumala antaakin oman rauhansa ja sitoo uskovan tunteet ja ajatukset Jeesukseen. Jumalan rauhan sisältö on juuri siinä suunnattomassa turvallisuudessa, jonka jokainen Herran oma saa Jeesuksen täytetyn uhrin, kertakaikkisen sovintoveren ja ylösnousemuksen voiton tähden omistaa. Jeesuksen ristissä on sanomattoman riemun ja ilon kestävä pohja.

Sana pyhittää

Mutta ilon perusteet eivät jää tähänkään. Jeesus kertoo, että Hän on antanut oman sanansa seuraajilleen. Se Sana, Raamatun sana, sana ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta on Jumalan voima. Sen sanan totuus, kun sen alle sydän taipuu, kykenee pitämään meidät maailman pahuuden keskellä puhtaina. Se sana kykenee pyhittämään meitä, erottamaan tämän maailman pahuudesta, jotta voisimme tässä maailmassa rakastaa niitä ihmisiä Kristuksen luo, jotka eivät vielä Herraa tunne.

Sanan totuus kirvelee, kun se tuntee sydämiimme, mutta evankeliumin sana vapauttaa ja antaa voiman vaeltaa Herran tahdon mukaan. Uskovan kristityn suuria ilonhetkiä onkin saada Raamattua tutkien riemuita yhteydestä, jonka se avaa taivaallisen Isän sydämelle asti.

Kiinalaisen kristityn esimerkki

Raamatun sanan voimasta varjella Herran omat loppuun asti kertoo erään kiinalaisen pastorin rouvan tie, kun hänen miehensä oli vangittuna:

Miten käy evankelistan vaimon ja perheen, kun mies joutuu vangituksi uskonsa tähden? Kiinan kotikirkkoissa (maalalaisessa seurakunnassa) on paljon vaikeuksien keskellä eläneitä rouvia, jotka voivat kertoa kokemuksistaan. Eräs tällainen on Li Huihua (peitenimi). Hänen miehensä toimi erään kaupungin keskustassa evankelisen kirkon pastorina. Hän halusi olla kuuliainen Herralle ja julisti rohkeasti evankeliumia. Hänet pidätettiin 1958, koska ei suostunut liittymään viralliseen kommunistien valvonnassa olevaan ainoa hyväksytyyn protestanttiseen kirkkoon. Hänet tuomittiin pakkotyöhön. Koko tämän ajan Li Huihua hoiti yksin perhettään:

Sana voiman lähteenä

Siihen aikaan perheeseeni kuului kuusi lasta ja äitini. Vanhin lapsista oli 17-vuotias ja nuorin 6-vuotias. Perheelläni ei ollut mitään tuloja, ja minulla ei ollut mahdollisuutta tehdä työtä saatuani "vastavallankumouksellisen" leiman. Inhimillisesti katsottuna tilanne oli toivoton.

Mutta ylistys Herralle! Niiden 21 vuoden ja 8 kuukauden ajan, jotka jouduin viettämään erossa miehestäni, Jumala lohdutti ja tuki minua psalmin 23 sanoin. "Herra on minun paimeni, ei minulta mitään puutu...Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään paha, sillä sinä olet minun kanssani..." (Ps. 23:1,4) Sanasta tuli minun voimani lähde, vaikka kohtasimmekin monia huolia ja murheita tuona aikana.

Päivä toisensa jälkeen vaikeroin ja huusin Herran edessä:

"Herrani, mieheni joutui vankeuteen Sinun tähtesi. Kahdeksan henkisen perheen elättäminen on liian raskas taakka harteillani. En pysty sitä kantamaan."

Mitä enemmän valitin Jumalalle, sitä painavammaksi taakka tuli. Jouduin pimeyteen, jossa töin ja tuskin pystyin enää hengittämään. Mutta kiitos Herran, eräänä päivänä, Hän puhui minulle. Yhtäkkiä kuulin Herran äänen sanovan:

"Minä olen tämän kaiken sallinut. Minä olen tämän kaiken sallinut."

Nämä sanat tunkeutuivat sydämeeni.

Polvistuin Herran eteen ja vastasin:

"Herrani, jos Sinä olet kaiken tämän sallinut, minä en pelkää."

Sain siitä hetkestä lähtien voiman, lohdutuksen ja valon elämäni ja luottamukseni Herraan vahvistui.

Noina pitkinä vuosina vastaan vyöryneet monenlaiset vaikeudet ne eivät saaneet minua luopumaan Herran armosta ja seurakunnan yhteydestä. Sana lupaa:

"Hän pelastaa köyhän, joka apua huutaa, kurjan ja sen, jolla ei ole auttajaa." (Ps. 72:12)

Ruoka loppui

Mieheni pidätyksen jälkeen menetimme asuntomme ja jouduimme muuttamaan toiselle paikkakunnalle. Pian koitti päivä, jona kotona ei ollut enää mitään syötävää. Tuijotin apaattisesti ruukkua, jossa ei ollut enää jyvääkään riisiä eikä vehnää. Äitini ei enää kestänyt puutetta, vaan sanoi muuttavansa toisen tyttären kotiin. Kuultuani sen käännyin Herran puoleen:

"Herrani, meillä ei ole huomiseksi mitään ruokaa. Ellet Sinä järjestät meille syötävää, joudumme tyytymään haaleaan veteen."

Silloin mieleeni muistui Raamatun sanat:

"Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?" (Mt. 6:26)

Sydämeni valtasi ymmärryksen ylittävä rauha. Sinä iltana menin levolle iloisena. Seuraavana aamuna heräsin viittä vaille kuusi siihen, että joku koputti oveamme. Menin kiireesti avaamaan. Ovella seiso minulle täysin tuntematon vanha nainen.

"Oletteko te Li Huihua?", hän kysyi.

"Kyllä olen," vastasin.

"Olette varmasti viettäneet vaikeita aikoja. Viime päivinä Pyhä Henki on jatkuvasti kehottanut minua tulemaan teidän luoksenne. Menin entiselle asunnollenne, mutta kuulin, että olitte muuttaneet." Sitten hän ojensi minulle pienen nyytin.

"Mikä teidän nimenne on?", kysyin. Hän ei vastannut kysymykseeni, vaan sanoi:

"Pyhä Henki käski minun tehdä näin. Kiitä vain Jumalaa."

Naisen lähdettyä avasin nyytin. Se sisälsi suuren 50 yuanin rahasumman. En voinut kuin itkeä ilosta. Äitinikin sanoi:

"Kiitos Herralle! Minä en muuta täältä pois."

Sinä päivänä ostin kotiimme vehnäjauhoa ja kaikkea tarpeellista. Meidän ei tarvinnut nähdä nälkää. Vastoinkäymisen kautta Herrasta tuli läheisempi Henkilö. Rukoillessani tuntui aina, kuin olisin ollut kasvotusten Hänen kanssaan. Siitä lähtien saimme kokea moneen kertaan, minkälainen kaikkivaltias Jumala on. Hän on rikas antaja. Hänessä meiltä ei puutu mitään. Kun ihminen kohtaa mahdottomuutensa, Jumalan mahdollisuudet vasta alkavat. Miehen pidätyksen jälkeen vietimme Jumalan tekojen ihmettelyn aikaa perheessämme.

Tuntemattomilta ihmisiltä

Saatuamme "vastavallankumouksellisen" leiman, työn löytäminen oli vaikeaa. Kun myöhemmin sain työtä, palkka ei riittänyt alkuunkaan perheemme elättämiseen. Mutta aina tavalla tai toisella rukouksia kuuleva Jumala järjesti koko kahdeksan henkiseen perheen ruokkimiseen niin jopa lasten koulunkäyntiin tarvittavat varat. Henkilöt, joita

Herra lähetti meitä auttamaan, olivat täysin tuntemattomia ihmisiä. He tulivat aina Pyhän Hengen kehotuksesta. Näin Herra osoitti, että meidän tulee suunnata katseemme yksin Häneen.

Rakkauden lahjat

Neljäs lapseni, jonka tarkoituksena oli edetä lukiosta tekniseen kouluun, tarvitsi opinnoissaan laskukonetta. Mutta siihen aikaan laskukone maksoi huikeat 16.4 yuania. Kun tiesin, että laskukone oli lapselle ehdottomasti välttämätön, sanoin hänelle: "Rukoillaan Herra. Meillä tuskin on varaa edes ruokaan. Jätetään tämä asia Jumalan huoleksi."

Seuraavana päivänä palattuani töistä huomasin, kuinka ulko-oven välistä pilkotti kirjekuori. Kuoren sisältä löytyi 20 yuania. Kiitin sydämelläni suurta Herraani, sillä Hän ei vain täyttänyt tarpeitamme vaan antoi ylen määrin.

Talvella nuorin lapsistani tarvitsi talvikengät. Käännyin tässäkin asiassa Herran puoleen ja kuinka ollakaan, palattuani töistä oven välissä oli jälleen kirjekuori, jossa oli 15 yuania.

Toisinaan ihmiset auttoivat lähettämällä shekkejä, joista löytyi tiedot lähettäjistä. Silloin yritin lähettää kiitoskirjeitä heille:

"Otin vastaan teiltä rahalahjoituksen. Olkaa hyvä ja tulkaa käymään kodissani. Haluaisin mielellään tavata teidät."

Mutta parin kolmen päivän päästä kirje tuli takaisin. Kirjekuoreen oli kirjoitettu:

"Osoite tuntematon".

Herra käytti näitä ihmisiä näyttääkseen ihmetekonsa.

Nyytit ja puusepän kääntymys

Samana vuoden toukokuussa eräs tuntematon tyttö tuli kädessään kolme nyyttiä. Hän sanoi:

"Minun piti tuoda tämä teille. Lähettäkää iso nyytti pohjoisessa asuvalle sedällemme, keskikokoinen antakaa ihmisille, jotka sitä eniten tarvitsevat, ja pienin nyytti on teidän omaan käyttöönne." Kysyin työltä:

"Mikä sinun nimesi on?"

"Äiti kielsi sanomasta", hän vastasi.

"Onkohan se Chao vai Deng?", mainitsin tuttujen nimiä, joilla olisi nuori tytär.

"Ei", tyttö toisti yhä uudestaan, sitten hän yhtäkkiä kääntyi ja juoksi pois.

Avasin nyytit. Suurimmassa oli juustoa, keskikokoisessa 20 Raamattua ja pienimmässä 20 yuania rahaa.

Tytön tullessa kotonamme oli käymässä eräs puuseppä. Hän seurasi minun ja tytön välistä keskustelua. Se teki häneen syvän vaikutuksen.

"En yli 30 -vuotisen elämäni aikana ole nähnyt ketään niin rehellisiä ja jaloja ihmisiä kuten te Jeesukseen uskovat. Kuinka te ette edes laita nimeänne antamiinne lahjoihin!"

Kysyin silloin häneltä:

"Haluaisitko uskoa Jeesukseen?" Puuseppä vastasi:

"Kyllä".

Kerroin hänelle Jeesuksen valmistamasta pelastuksesta ja armosta. Sanoin, että meidän tulee tunnustaa syntimme. Lopuksi annoin hänelle yhden Raamatun.

Ihmisten pilkka ja syytökset

Arkielämän paineiden lisäksi jouduin kärsimään väistämättä kovaa poliittista painostusta. Se ei ollut vain henkistä tai ruumiillista vaan ulottui aina hengelliseen elämään saakka. Vastavallankumouksellisen perheen jäsenenä jouduin kulkemaan pää painuksissa, minne vain meninkin. Jouduin elämään Raamatun kuvaamissa oloissa: "Olen kansani hylkäämä, ihmisten pilkka" (Ps. 22:7)

Poliittinen painostus oli aluksi lievää, mutta muuttui ajan myötä yhä aggressiivisemmaksi. Minua pidettiin vihollisten "kätyrinä" ja uskoani alettiin arvostella. Sanottiin, etten saisi uskoa Herraan Jeesukseen, joka nousi kuolleista. Kymmenet ihmiset painostivat minua jatkuvasti.

Seuraavaksi minun haluttiin ottavan avioeron miehestäni. Vaatimusten keskellä painoin vain pääni alas, suljin silmäni ja rukoilin Herraa. Painostus jatkui päivästä toiseen ja paheni entisestään.

"Ellet muuta mieltäsi, saat saman kohtalon kuin vastavallankumoukselliset! Vastustatko sinä proletariaattia? Mitä hyödyttää uskoa Jeesukseen? Kuvitteletko, että Jeesus pudottaa leipää taivaasta! Jos kiellät Jeesuksen, pääset puolueen jäseneksi." Vastasin heille:

"Jeesukseen uskominen on minulle välttämätöntä. Sen ei pitäisi mitenkään vaikuttaa työskentelyyni. Pikemminkin pystyn Jeesuksen avulla tekemään työni paremmin."

He suuttuivat entisestään ja huusivat: "Älä puhu potaskaa!"

En voinut muuta kuin rukoilla silmät kiinni. En enää sanonut mitään. He kiivailivat ympärilläni taukoamatta.

"Miten voit olla noin itsepäinen, vaikka yritämme kaikin voimin puhua sinulle järkeä! Sinä näytät vain nukkuvan."

Sitten he taas usuttivat minua ottamaan eron miehestäni.

Päivittäin monet syyttivät minua. En voinut muuta kuin pudistaa päätäni. He sanoivat: "Aina kun puhumme kirkosta tai uskosta, sinä olet vaiti kuin muuri. Jos yrität paeta täältä, saamme kyllä sinut kiinni!"

He alkoivat käydä yhä häikäilemättömämmiksi:

"Sanoit, että uskosi on sydämen asia. Avioeron ottaminenkin on sinun yksityisasiasi. Emme enää puutu niihin. Mutta joudut kantamaan vastuun siitä, mitä olet omin käsin tehnyt. Olet varastanut työpaikan rahoja. Meillä on varmat todisteet siitä! Luulisi sinun tietävän, miten ankara rangaistus siitä seuraa. Mikäli tunnustat rikoksesi, puolue on suopea, mutta jos kiellät, ei hyvä seuraa. Jos tunnustat, saat myötätunnon osaksesi!" Näin he yrittivät saada minua ansaan. Mutta kaiken keskellä turvauduin Herraa.

Sanoin sisimmässäni:

"En ole varastanut penniäkään".

Raamatussa sanotaan:

"Annatko periksi ahdingon tullen? Vähätpä ovat voimasi." (Snl 24:10) Herra antoi lupauksensa mukaan voimaa:

"Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen." (2 Tim 1:7)

Pysyin luottavaisella mielellä ja sanoin:

"En ole varastanut, en ole varastanut penniäkään".

Silloin heidän silmänsä suurenivat ja he vimmastuivat. He löivät kädellä pöytään,

tömisyttelivät jalkoja ja sanoivat:

"Vieläkö uskallat väittää moista? Tietojemme mukaan perheeseesi kuuluu kahdeksan henkeä. Millä rahalla sinä heitä oikein elätät? Varojesi ei pitäisi riittää siihen. Mutta te syötte tietenkin varastetulla rahalla, eikö niin!"

Painoin pääni, suljin silmäni enkä vastannut enää mitään. He jatkoivat:

"Miksi olet kuin kuollut kala, etkä puhu mitään! Ei auta, vaikka kuinka yrittäisit peitellä tekojasi."

He huusivat yhtä aikaa täyttä kurkkua. Minä kiitin Herraa. Herra antoi painostuksen keskelläkin minulle suunnattoman rauhan. Vaikka kuinka he huusivat ja sättivät, Herra piti minua lujasti sylissänsä.

Tätä taistelua jatkui puolisen vuotta. Mutta mitään syytettä varkaudesta ei pystytty nostamaan. Painostus ulottui minun lisäksi myös muihin ihmisiin. Monet niistä, jotka eivät uskoneet Herraan, sairastuivat henkisesti tai tekivät itsemurhan. Ellei Herra olisi ollut kanssani, en ole varma, olisinko itsekään kestänyt. Mutta katsomalla Herran puoleen sain aina Häneltä voimaa.

Vaikka kuinka jouduin ihmisten polkemiksi, olosuhteet muuttuivat pian toisenlaisiksi. En itse puolustautunut, vaan Herra, joka tuntee sydämeni perin pohjin, toimi puolustajanani. Kun asiat kääntyivät parempaan suuntaan, opin antamaan kunnian Herralle.

Uskollisuus miehelleni

Mieheni pitkä poissaolo aiheutti poliittisten ja taloudellisten vaikeuksien lisäksi minulle suuria seksuaalisia kiusauksia, sillä olin vasta 30 vuoden ikäinen. Työpaikalla monet miehet alkoivat lähennellä ja ihmettelivät, miksi olen yksin, vaikka miehen paluusta ei ole mitään varmaa tietoa tai toivoa. He yrittivät viettelä minua monin tavoin, niin kuin Saatana vietteli Eevaa paratiisissa. Silmän viettelykset, lihan himot, maineen ja kunnian houkutukset kohtasivat minua. Joku tarjosi minulle hienoja vaatteita, huiveja ja rahaa. Joku taas ilmoitti voitavansa kirjoittaa minun puolestani avioeropaperit.

On sanomattakin selvää, miten raskasta tämä kaikki oli lapsilleni. "Vastavallankumouksellisen" isän lapsia kohdeltiin kuin orpoja. Vaikka minulla oli mies, minua pidettiin leskenä. Jos olisin allekirjoittanut avioeropaperin, yhteiskunnallinen asemani olisi ollut turvattu ja vastavallankumouksellisen leima poistettu.

Mutta Herra, joka minua rakastaa, ei olisi sallinut sellaista. Herran Henki asui minun sydämessäni, vahvisti minua ja säilytti uskollisuuteni miestäni kohtaan. Luotin Herran voimaan, ja vaikka ihmiset kuinka yrittivät viettelä ja pyytää, minä kieltäydyin suoralta kädeltä. Olinhan luvannut mennessäni naimisiin Herran edessä "rakastaa miestäni myötä ja vastoin käymisissä elämäni loppuun saakka".

Olin töissä kiinteistöväilyksessä kaikkiaan vuodesta 1958 vuoteen 1979 saakka. Herra laski sinä aikana sydämelleni erityisesti ne ihmiset, jotka joutuivat minun laillani syrjinnän kohteeksi, mutta eivät tunteneet Herraa. Jotkut heistä eivät kestäneet vaan tekivät itsemurhan tai romahtivat. Herrani kuuluu kaikki kunnia siitä, että itse jaksoin kaiken läpi. Sain elää todeksi Herran Sanan:

"Vaikka he ryhtyvät sotaan, he eivät sinua voita, sillä minä, Herra, olen sinun kanssasi ja suojelen sinua." (Jer. 1:19)

Mieheni vapautus ja paluu

Rakkaitten veljien ja sisarien rukouksen ja Herran laupeuden ansiosta mieheni vapautettiin joulukuussa 1979 vankityöleiriltä. Hänellä oli mukanaan vain ne vaatteet, jotka olivat hänen yllään. Väliaikaisen työttömyyden jälkeen sain taas töitä ja onnistuin järjestämään miehelleni uudet vaatteet. Kristityt veljet ja sisaret lähettivät meille myös runsaasti vaatteita.

Vuonna 1983 otin lopputilin työpaikastani jälleen. Olin päättänyt, että uhraisin koko loppuelämäni Herran työhön. Vielä nytkin minua pyydetään tulemaan töihin korkealla palkalla, sillä rakennusalan suunnittelijoista on todella pulaa. He lupaavat 500 yuanin kuukausipalkkaa. (Kiinan keskipalkka on 100 yuania.) Mutta Herran palveleminen on kaikkein tärkeintä. Haluan käyttää loppuelämäni vanhusten ja sairaiden auttamiseen. Nämä ihmiset eivät itse kykene tulemaan kirkon tilaisuuksiin.

Li Huihua ja hänen miehensä jatkavat työtään yhä tänään rekisteröimättömien kotikirkkojen työssä, vaikka painostus kotikirkkoja vastaan on yhä tänä päivänä Kiinassa voimakasta.

Miten on Sinun laitasi?

Elätkö Sinä tänään sellaisessa elämänyhteydessä Herraan, että sydämesi täyttää ilo Hänestä. Ilo Herrassa tarkoittaa sitä, että vaikka kaikki muut ilon aiheet meiltä vietäisiin, Herran läsnäolo riittää kiitoksen ja ylistyksen lähteeksi. Jos Sinulta puuttuu ilo Herrassa, Herra kutsuu Sinua yhteyteensä:

"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me aterioimme yhdessä, minä ja hän." (Ilm 3:20)